

Единственото свидетелство, че в София има и цигани, се съдържа в следното изречение: „Съществуват и 65 начални и основни училища, едно училище за руски език, едно арменско и две цигански“ (Неделчева 1954: 76). Но трябва да забележим, че „циганско“ училище тук не е равнозначно на „арменско“, „еврейско“ и „турско“ „малцинствено“ училище, каквито се легализират със „Закон за допълнение закона за народното просвещение“ от 1946 година. В него се казва:

Параграф единствен: Вместо „Гл. VI – педагогически училища“ се поставя „Глава VI – Малцинствени училища“, със следния текст

Чл. 154. За задоволяване образователните нужди на малцинствените населения в България и обезпечаване обучението им на техния матерен език, общините и държавата откриват, според нуждите, малцинствени училища от всички степени, които се издържат по отношение на веществените разходи от общините, а по отношение на учителския и административен персонал – от държавата.

Чл. 155. Малцинствено училище е онова учебно заведение, което е предназначено само за ученици от небългарска народност – български поданици, принадлежащи към признато от българската държава инородно малцинство, живеещо в нейните граници.

Кои малцинствени населения в територията на българската държава се ползват с правата на инородно малцинство и могат да се обучават в свои училища на матерния си език, решава МС по доклад на Министъра на народното просвещение. [...]

Чл. 160. В малцинствените училища обучението се води, както следва

А. Турски училища...

Б. Еврейски училища...

В. Арменски училища... (ДВ бр. 234/12.10.1946 г.).

Бих казала, че по това време циганите се **назовават** малцинство²¹, защото са цигани – т.е. хем са малцинство, защото са различни, защото са не-българи, хем тяхното различие не е „достатъчно“, за да бъдат „признати“ като малцинст-

²¹ Напр. в документ по повод в. „Романо Еси“ (цигански глас) – орган на организацията на циганското малцинство (ДА-София, фонд 1218, оп. 1, а.е. 31, л. 1).